

HE LLEGIT
NO SÉ ON

EVA
PIQUER

Només es pot tenir fe en el dubte

01

PERE TORDERA

02

PERE VIRGILI

Entrar en una novel·la fins a perdre el món de vista és una experiència gairebé religiosa. I arriscada: pot passar que algú ens segueixi per esbrinar què llegim.

d'uns anys resulta una experiència diferent de la primera vegada: el text és el mateix però nosaltres, no.

Petita història urbana de l'editor encuriolit i la lectora abstreta

L'editor Jordi Fernando, de Meteora, és en un vagó de metro mig buit, escoltant Mike & The Mechanics a l'iPod i exercint de tafaer discret. Uns seients més enllà una noia de menys de vint anys llegeix amb interès. Tots dos baixen a Sant Antoni. La noia continua llegint a les escales mecàniques, i quan puja els esglaons de pedra que porten a la ronda. No aixeca la vista ni mentre camina enmig de la gent. En Jordi la segueix a distància, intrigat per la concentració d'ella i preocupat perquè el prenguin per un caçalolites. Però el guanya la curiositat i fins i tot es desvia un parell de carrers del seu camí. Finalment accelera el pas, avança la jove lectora de costat i inclina el cap de forma descarada per veure què coi llegeix amb tanta avidesa. "Redeu! Aquest món no està perdut del tot. Era *Madame Bovary*", revela l'editor.

Tinc el mateix vici que Jordi Fernando. No escolto Mike & The Mechanics sinó Mishima, però també jugo sovint a detectar lectors urbans i no paro fins a descobrir què llegeixen. No sempre l'autor afortunat és Flaubert, tot i que les sorpreses agradables abunden. Per més

que es venguin, els manuals d'autoajuda no es devoren amb tanta fruïció com les bones novel·les.

Si no creus en un llibre o en un projecte polític, tampoc el saps vendre

El president del Parlament Europeu, Martin Schulz, és llibreter de professió, i es nota. "Les lectures li ressonen a dins", ens diu Jaume Cabré després d'haver tingut una conversa de mitja hora llarga amb el mandatari. Del seu ofici, Schulz ha après que no saps vendre un llibre si no hi creus. Ho intenta aplicar com a polític, venent Europa i creient de

debò en la solució europea.

"Si tots llegíssim més, el món seria més suportable, perquè voldria dir que tothom seria més il·lustrat", va escriure Jaume Cabré, escombrant cap a casa, a *La matèria de l'esperit*, un conjunt de reflexions sobre la lectura publicat el 2005. Sí, segurament: si tots llegíssim més, potser el món giraria rodó. "La lectura creativa d'una obra d'art, a més d'un plaer, és un acte artístic de la màxima importància", sosté Cabré. I afegeix: "El lector completa el text i en fa una interpretació sempre personal, intransferible i distinta de la d'altres lectors, de la mateixa manera que el públic d'un concert sent i rep la música a partir de la seva vivència". Relllegir un llibre al cap

01
LA PLATJA ÉS UN LLOC TAN BO COM QUALSEVOL ALTRE PER DEIXAR-SE POSSEIR PER LA LECTURA

02
L'ALEMANY MARTIN SCHULZ, UN POLÍTIC QUE LLEGEIX, SALUDA JAUME CABRÉ

03
CARME RIERA SAP DE PRIMERA MÀ QUE ELS LLIBRES ET DONEN EL QUE ET NEGA LA VIDA

Qui diu que no es poden pescar salmons a les terres altes del Iemen?

Em regalo una sessió doble als Verdi. Hi vaig a veure una pel·lícula que encomana mal rotillo (*Take Shelter*) i, per compensar, una comèdia que em vol fer creure que tot és possible: *Salmon fishing in The Yemen*, basada en la novel·la de Paul Torday que en català va publicar La Magrana el 2007. Si no fos que en temps foscos va bé reforçar missatges optimistes, hauria jurat que la cinta del Iemen és contraproduent: ja sóc prou il·lusa, jo. Peco de tenir-ne massa, de fe en l'impossible.

"Només es pot tenir fe en el dubte", afirma Jorge Wagensberg. I d'aquí neix la literatura, precisament. Vicenç Villatoro explica que quan en alguna cosa hi entén una mica, en fa un article o un assaig, però que quan no ho té clar, en fa una novel·la. "La literatura, les arts en general, són concebudes a partir del dubte i mai des de l'arrogància -observa Cabré-. I és des d'aquesta perspectiva que l'escriptor té una raó vital per escriure: vol caminar cap a alguna resposta". Escrivint, l'autor desfà interrogants, s'explica, mira d'entendre's, pensa millor. Ja ho diu Carme Riera: "El que no et dóna la vida t'ho donen els llibres, sobretot si els escrius". ♦

CÈLIA ATSET